

КООПЕРАТИВНИ СТРАНИЦИ

МРАВЧЕТО СЪ ГОЛЪМОТО ГЪРЛО

Една мравка си имала синъ. Чудо синъ: ядълъ, ядълъ и все по-голъмъ ставалъ. А гърлото му — двойно. По три зърна ръжъ на веднажъ гълталъ. Тичала майка му, носѣла, а той всичко изяждалъ.

— Ехъ, — радвала се майка му, — нека яде, да порасте. А какъвто спестовникъ ще бжде, цѣлата кжша ще напълни съ ръжъ и жито. Ще ядемъ зимасъ колкото щемъ.

Расълъ синътъ, порасълъ. Надулъ се като лешникъ. Но за работа хичъ и не помислялъ. Цѣлъ день лежалъ на сѣнка подъ лозата.

Настѣпила есенъ. Разтичали се мравкитѣ, засѣбирали зимнина.

— Напълнихъ вече десетъ орѣхови черупки, — хвали се една.

— Нищо не е това! — обажда се друга. — Цѣла кратунка вече имамъ!

Уплашила се бедната майка. Че каквото да съберѣла, синътъ ѝ съ голъмото гърло го изяждалъ. Задумала му:

— Недей така, синко. Ставай на работа. Азъ съмъ стара вече, не мога. А трѣбва да отдѣлимъ зърно за зимата.

— Какво е туй зима? Нека дойде, тогава ще мислимъ.

Напраздно бедната майка му разправяла за страшнитѣ студове и снѣгове. Мравчето не трепвало.

— Не ме е страхъ отъ нищо? — казвало то и глътвало последнитѣ зърна що донесла майка му.

— Мързеливецо, научи се поне на спестовность! Отъ тритѣ зърна, що ти нося, дветѣ изяжъ, едното остави настрана!

— Какво е туй спестовность! — мръщѣлъ се синътъ. — Гладенъ съмъ, ще ямъ!

Оплакала се майката на съседкитѣ.

— Тѣй ли, — рекли ѝ тѣ, — я вземи една пржчка, че бой, че бой, та да видимъ.

— Охъ, бива ли такъвъ силенъ и уменъ синъ да се бие! — думала майката и пакъ сама тичала по полето.